

Jana Stadlerová – žena, která dala dětem domov

Jana Stadlerová se narodila 22. února 1943 ve Zlíně. Její dětství bylo ve znamení častého stěhování – rodina se opakovaně přesouvala spolu s tatínkovým bratrem. První školní roky prožila v Litvínově, kam se ze Zlína přestěhovali v roce 1947. Od roku 1951 pak žila v Praze a v roce 1953 se rodina usadila v Karlových Varech.

V Karlových Varech prožila Jana Stadlerová jedno z nejšťastnějších období svého života. Bydlela se svými rodiči a bratrem na samotě, daleko od sousedů i školy, kam denně docházela tři kilometry. Dětství zde bylo plné svobody, přírody a zvířat – slepice, králíci, husy, rybník s rybami, bruslení v zimě i lodičky v létě. Přestože sestra zůstala v Praze, Jana Stadlerová s bratrem měli jeden druhého a jejich dětství bylo úžasné.

Školní docházku absolvovala v několika městech. Po základních školách v Litvínově, Praze a Karlových Varech vystudovala gymnázium (jedenáctiletku) a později pokračovala na pedagogické škole v Chebu, kde získala nástavbu pro učitelky mateřských škol. Právě zde se začala psát její celoživotní cesta práce s dětmi. Díky umístění nastoupila v roce 1961 jako vychovatelka do dětského domova v Aši, určeného pro děti předškolního věku.

V roce 1963 přišla Jana Stadlerová do Plesné, kde žije dodnes. Přesunula se sem v rámci výměny dětí mezi dětskými domovy v Aši a Plesné. Zpočátku na ni Plesná nepůsobila příliš přívětivě – venkovské město se nemohlo rovnat kulturnímu životu Aše. Brzy si však i zde našla své místo. Sportovala, nacvičovala na spartakiádu, dělala atletiku, vedla malé chlapce v atletice a pohyb ji provází dodnes – i ve vyšším věku pravidelně cvičí s ostatními plesenskými seniorkami.

V roce 1972 se stala ředitelkou dětského domova v Plesné. Pod jejím vedením domov pečoval o třicet dětí a patnáct zaměstnanců. Přestože nikdy nebyla členkou komunistické strany, dokázala vždy hájit potřeby dětí – i za cenu složitých jednání s orgány KSČ. Její dětský domov byl místem, kam se lidé rádi vraceli, a kde děti našly bezpečí, péči a skutečný domov.

V Plesné se také seznámila se svým manželem – místním hasičem a pozdějším starostou hasičů. Spojila je láska ke knihám. On si k ní chodil půjčovat knihy tak dlouho, až se v roce 1968 vzali. Díky manželovým rodičům, původem Němcům, se Jana Stadlerová dozvíдалa o bohatém předválečném životě města. Zároveň poznala i poválečnou realitu těch, kteří zůstali – označení páskami, přerušené lidské vztahy a začleňování do nové společnosti.

Po roce 1989 přišly změny i do jejího profesního života. Dětské domovy se slučovaly a v roce 1994 Jana Stadlerová skončila ve funkci ředitelky. Děti jí však chyběly natolik, že si otevřela obchod – nejprve s bylinkami, později i se školními potřebami a květinami. Obchod se stal až do roku 2017 místem jejího setkávání s dětmi.

Velkou životní zkouškou byla nemoc její dcery, které v osmi letech praskl nádor v hlavě. Jana Stadlerová se o ni starala čtyřicet osm let. Právě zkušenost s péčí o nemocnou dceru ji přivedla ke spolkové činnosti – vstoupila do Svazu invalidů, který se v roce 1989 přejmenoval na Svaz postižených civilizačními chorobami. V roce 1991 se stala předsedkyní tohoto spolku, který člensky výrazně rozšířila a který vede dodnes. Od roku 2024 spolek působí pod názvem Včelky Kamenné vrchy.

Spolek se dlouhodobě věnuje spolkové a komunitní činnosti ve městě Plesná. Sdružuje především seniory a osoby s chronickými onemocněními a jeho cílem je podporovat aktivní život, sociální kontakty a vzájemnou pomoc mezi členy. Pod vedením paní Stadlerové organizace pravidelně pořádá společenská setkání, výroční členské schůze, kulturní akce,

výlety a zájezdy, rekondační a ozdravné pobyty i další volnočasové aktivity. Tyto činnosti významně přispívají k posilování komunitního života ve městě a k aktivnímu zapojení starších obyvatel do společenského dění.

Jana Stadtlerová byla také aktivní v městské samosprávě, působila v sociální komisi a celý život se snažila pomáhat tam, kde to bylo potřeba. Chvíli byla také členkou Českého červeného kříže.

V roce 2026 jí Město Plesná udělilo čestné uznání za dlouhodobou, obětavou a spolehlivou práci přispívající k rozvoji společenského života města a za nezištnou činnost pro děti i spolek seniorů.

Za nejdůležitější část svého života považuje to, že mohla dětem dát domov. Lidi vždy posuzovala podle férovosti a čestnosti, ne podle názorů či stranické příslušnosti. Mladým lidem by chtěla vzkázat, aby nebyli lhostejní – aby si všímali lidí kolem sebe, mluvili spolu, vážili si vztahů, věcí i přírody.

Její životní příběh je důkazem, že skutečný domov netvoří zdi, ale lidé, kteří dávají druhým péči, čas a srdce.